

Juzgado de lo Contencioso Administrativo nº 01 de Barcelona

Avenida Gran Vía de les Corts Catalanes, 111, edifici I - Barcelona - C.P.: 08075

TEL.: 935548447
FAX: 935549780
EMAIL: contencios1.barcelona@xij.gencat.cat

N.I.G.: 0801945320188003838

Procedimiento abreviado 177/2018 -B

Materia: Responsabilitat patrimonial Admini.

Entidad bancaria BANCO SANTANDER:
Para ingresos en caja. Concepto: 089700000017718
Pagos por transferencia bancaria: IBAN ES55 0049 3569 9200 0500 1274.
Beneficiario: Juzgado de lo Contencioso Administrativo nº 01 de Barcelona
Concepto: 089700000017718

Parte recurrente/Solicitante/Ejecutante: [REDACTED]

Procurador/a: Carmen Miralles Ferrer
Abogado/a: Paula Caballero Guilera

Parte demandada/Ejecutado: AJUNTAMENT DE TARADELL

Procurador/a: Andreu Oliva Baste
Abogado/a:

SENTENCIA Nº 247/2019

Barcelona, 15 de octubre de 2019

RAMONA GUITART GUIXER, Magistrada jutge substituta del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Barcelona, he vist el procediment contenciós abreujat núm. 177/2018-3, en el qual han intervingut, com a part demandant, [REDACTED] representada per la Procuradora dels Tribunals, Carmen Miralles Ferrer i defensada per la Lletrada, Paula Caballero Guilera i com a part demandada, l'Ajuntament de Taradell representat i defensat pel Lletrat municipal, i dicto aquesta sentència sobre la base dels següents,

ANTECEDENTS DE FET

PRIMER. L'actora interposa el present recurs contenciós administratiu contra l'Acord de la Junta de Govern Local de l'Ajuntament de Taradell de data 26 de febrer de 2018 per qual es resol desestimar la reclamació de responsabilitat patrimonial instada davant la referida Corporació municipal, pels danys derivats arrel de les lesions produïdes com a conseqüència del trencament d'una jardinera de la via pública que va bolcar-se sobre el seu peu en data 26-8-2017 a les 19:00 h., al Passeig Domènech Sert de la localitat de Taradell havent-se fixat com a quantia 4.664,46 euros per la qual cosa es segueix aquest recurs pels tràmits corresponents al procediment abreujat previstos a la Llei 29/1998, reguladora de la Jurisdicció Contenciosa Administrativa.

SEGON. Atès que per quantia va correspondre el procediment abreujat, es va assenyalar la vista per al dia 8 d'octubre de 2019. Comparegudes les parts el dia i hora esmentats, es

Codi Segur de Verificació: KK4UV7KRM9CE2SNVKK0FR7L3SKNF0Z

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar: <https://eicajusticia.gencat.cat/AP/consultaCSV.html>

Data i hora 17/10/2019 12:30

Signat per Guitart Guixer, Ramona

va celebrar l'acte de la vista, en què l'actora es va ratificar en la demanda presentada, mentre que l'administració demandada s'hi van oposar tot sol·licitant la desestimació d'aquest recurs. Acte seguit i després del que les parts varen proposar prova que va ser admesa i practicada amb el resultat que figura a les actuacions. Finalment, ambdues parts van formular les conclusions tot ratificant les pretensions respectives.

FONAMENTS DE DRET

PRIMER.- Constitueix l'objecte del present recurs contenciós administratiu l'Acord de la Junta de Govern Local de l'Ajuntament de Taradell de data 26 de febrer de 2018 per qual es resol desestimar la reclamació de responsabilitat patrimonial instada davant la referida Corporació municipal, pels danys derivats arrel de les lesions produïdes com a conseqüència del trencament d'una jardinera de la via pública que va bolcar-se sobre el seu peu en data 26-8-2017 a les 19:00 h., al Passeig Domènech Sert de la localitat de Taradell havent-se fixat com a quantia 4.664,46 euros.

SEGON.- En la demanda, la lletrada de la part actora sol·licita que es declari la responsabilitat de l'administració demandada i se la condemni a indemnitzar a l'actora en la quantitat de 4.664,46 euros més interessos legals des de la data de la reclamació administrativa fins a la notificació de la sentència com a conseqüència del mal estat en la conservació i manteniment de la jardinera de la via pública que li va causà les lesions el qual import indemnitzatori reclama.

L'actora relata en el seu escrit de demanda,

"ANTECEDENTS DE FET"

PRIMER.- FETS QUE ORIGINEN LA RECLAMACIÓ DE RESPONSABILITAT PATRIMONIAL EN VIA ADMINISTRATIVA

En data del pasta 26 d'agost de 2017, cap a les 19 hores, la Sra. [REDACTED] es trobava al Passeig de Sant Domènec Sert del municipi de Taradell presenciant un espectacle de la Festa Major.

A l'acabar l'espectacle unes senyores que també presenciaven aquest, es va aixecar d'una jardinera de ferro de dimensions importants allà ubicada, provocant, que a l'estar trencada una de les potes d'aquesta jardinera, caigués la mateixa sobre del peu de la Sra. [REDACTED] provocant-li una fractura de la primera falange del cinquè dit del peu esquerre.

S'acompanya a la present el DOCUMENT número U tres fotografies de la jardinera trencada que va causar les lesions de la perjudicada, i com a DOCUMENTS numero DOS DUES fotografies de la jardinera a data d'avui, on s'aprecia que la reparació que s'ha dut a terme no ha estat íntegra. Per acabar, s'aporta com a DOCUMENT número TRES una fotografia acreditativa del lloc exacte on es troba la jardinera trencada.

Codi Segur de Verificació: KX4UV7KFM9CE525NJVJKQFRTLSSNFQZ

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar: <https://sica.justicia.gencat.cat/IAIP/consultaCSV.html>

Signat per Guillem Guixer, Ramona

Data i hora 17/10/2019 12:20

Tal vegada, i als efectes probatoris, participa aquesta part al Jutjat que els fets anteriorment exposat foren directament presenciats pel Sr. [REDACTAT] i la Sra. [REDACTAT] dels quals s'aporten les seves testificals per escrit com a DOCUMENTS número QUATRE I CINQ, respectivament. Tal i com es despendrà de l'expedient administratiu, es de veure que els allà presents també van prestar la seva declaració en seu administrativa.

SEGON.- DE LES LESIONS SOFERTES PER LA PERJUDICADA I LA SEVA VALORACIÓ

Que, a conseqüència del trencament de l'esmentada jardineria municipal el 26 d'agost de 2016 la Sra. [REDACTAT] va patir lesions de consideració de les quals fou atesa in situ per una unitat del servei d'emergències mèdiques, i posteriorment per la Clínica de Vic, on va ser traslladada, i on la van diagnosticar una fractura de la base de la primera falange del cinquè dit del peu dret.

S'aporten com a DOCUMENT número SIS l'Informe del Servei d'Emergències Mèdiques i com a DOCUMENT numero SET l'esmentat informe de la Clínica de Vic, ambdós de la mateixa data que la Sra. [REDACTAT] es va lesionar.

Arrel de l'esmentada lesió, la Sra. [REDACTAT] va causar baixa laboral des del 28 d'agost fins el 20 d'octubre de 2017, quan li va ser lliurada l'alta mèdica. Acreditatiu d'aquest extrem s'aporten com DOCUMENT numero VUIT, el comunicat mèdic de baixa d'incapacitat temporal de data 28.8.2017; com a DOCUMENTS numero NOU A TRETZE els corresponents comunicats mèdics de confirmació d'incapacitat temporal, i com DOCUMENT numero CATORZE el comunicat mèdic d'alta d'incapacitat temporal de 20.10.2017.

Per tal de recuperar-se de la lesió soferta la Sra. [REDACTAT] fou derivada a rehabilitació, tal i com es desprèn del DOCUMENT numero QUINZE de data 26 de setembre de 2017 (...) Per això va contractar 10 sessions a la consulta de fisioteràpia Irene Torres Guitart tal i com es desprèn de l'Informe aportat com a DOCUMENT numero SETZE.

El conjunt de lesions sofertes per la perjudicada ha estat degudament valorat i determinat pel Dr. Jordi Bartralot Soler especialista Universitari i Màster en la valoració del dany corporal, qui després d'haver tingut accés al seu historial clínic posterior a la caiguda descrita (...) **TOTAL A RECLAMAR LAS LESIONS (3.699.60 euros)**. S'acompanya com a DOCUMENT número DISSET Informe pericial mèdic emès pel Dr. Jordi Bartralot Soler en data 25.10.2017 (...).

(...) TERCER.- DANYS I PERJUDICIS AL MARGE DE LES LESIONS

Apart de les lesions sofertes per la Sra. [REDACTAT] de les quals es reclama la corresponent indemnització, la perjudicada ha hagut de suportar unes despeses que s'indiquen a continuació.

En primer lloc, tal i com s'ha esmentat amb anterioritat la Sra. [REDACTAT] ha hagut de fer

Codi Segur de Verificació: KX4JUV7XRMBCES25NJVXQFRTI.LSSKNFQZ

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar: <https://ejea.justicia.gencat.cat/IA/ProconsultiaCSV.html>

Data i hora: 17/10/2019 12:20

Signat per Guitart Guixer, Ramona

front a 10 sessions de fisioteràpia, per les quals va haver d'abonar la suma de 240,00 euros tal i com es de veure en al factura de la fisioterapeuta i que aporta com DOCUMENT numero DIVUIT.

Així mateix, degut a les lesions sofertes la Sra. [REDACTED] no poden realitzar les tasques quotidianes amb normalitat, va haver de fer ús del servei de menjador de l'Escola on assisteix la seva filla. Així durant els mesos de setembre i octubre de 2017, la perjudicada ha abonat la suma de 173,60 euros pel servei de menjador de l'Escola tal i com es desprèn dels rebuts que s'aporten com DOCUMENTS número DINOU I VINT.

Per acabar, a la vista de l'inassistència de la Sra. [REDACTED] al seu lloc de treball durant el període que ha estat de baixa, la mateixa no ha estat beneficiària de les primes del tercer i quart trimestre de 2017 de la mercantil on presta els seus serveis com a treballadora Embutidos Monells, S.A. per import de 551,26 euros (...). Per tal d'acreditat aquest extrem últim esmentat s'aporta com a DOCUMENT numero VINT-I-U copia del contracte (...) i com DOCUMENTS numero VINT-I-DOS I VINT-I-TRES copia de les nòmines de la Sra. [REDACTED] corresponents al mes d'abril i octubre de 2017 (...)

Per tot això i pel que fa als danys i perjudicis al marge de les lesions que mitjançant la present es reclamen, els mateixos ascendeixen a la suma de 964,86 euros (...)"

Per la seva banda, la representació lletrada de l'administració demandada sol·licita que es dicti una sentència desestimària de les pretensions de l'actora. En primer lloc, l'administració demandada nega els fets i el nexa de causalitat. Negativa l'existència de responsabilitat patrimonial per no concorre la relació de causalitat directa i exclusiva entre l'actuació de l'administració i l'incident ocorregut sent determinant l'actuació de la pròpia recurrent en la producció del mateix. En qualsevol cas els fets es produïren per un mal ús del mobiliari urbà; per culpa de tercers (entre ells el propi fill de la reclamant) i a la manca d'atenció de la reclamant. I aquesta tesis resta acreditada a partir de l'informe tècnic, testificals i la pròpia compareixença i declaració de la reclamant i fotografies aportades per la reclamant.

TERCER.- Per a l'adequada resolució de les pretensions de les parts en aquest procés és necessari, en primer lloc, fixar el marc normatiu de la responsabilitat patrimonial extracontractual de les Administracions Públiques. En segon lloc, determinar la concurrència o no en el present cas dels requisits necessaris per declarar la responsabilitat patrimonial de l'administració demandada.

En aquesta línia, cal tenir en compte que a partir del principi de responsabilitat dels poders públics constitucionalment reconegut a l'article 9.3, com element expressiu dels valors superiors de l'ordenament jurídic propugnats per l'Estat social i democràtic de dret, el particular sistema de responsabilitat patrimonial de les Administracions Públiques té el seu fonament en l'article 106.2 de la Constitució, que assenyala: "Los particulares, en los términos establecidos por la ley, tendrán derecho a ser indemnizados por toda lesión que sufran en cualquiera de sus bienes y derechos, salvo en los casos de fuerza mayor, siempre que la lesión sea consecuencia del funcionamiento de los servicios públicos".

Codi Segur de Verificació: KX4JW7MRM9CES25NIVKQFRLL35KNFQZ

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar: <https://eicaj.justicia.gencat.cat/iAP/consultasCSY.html>

Signat per Guàrdia Gubier, Ramona

Data i hora: 17/10/2019 12:30

Aquest pronunciament de caràcter general va ser concretat per l'article 40 de la *Ley de Régimen Jurídico de la Administración del Estado* i posteriorment pels números 1 i 2 de l'article 139 de la derogada "*Ley 30/1992, de 26 de noviembre, de Régimen Jurídico de las Administraciones Públicas y del Procedimiento Administrativo Común*", i pel "*Real Decreto 429/1993, de 26 de marzo, por el que se aprueba el Reglamento de los procedimientos en materia de responsabilidad patrimonial de las Administraciones Públicas*". De l'esmentat article 139 es desprèn que, "*los particulares tendrán derecho a ser indemnizados por las Administraciones Públicas correspondientes, de toda lesión que sufran en cualquiera de sus bienes y derechos, salvo en los casos de fuerza mayor, siempre que la lesión sea consecuencia del funcionamiento normal o anormal de los servicios públicos. En todo caso, el daño alegado habrá de ser efectivo, evaluable económicamente e individualizado con relación a una persona o grupo de personas.*" Avui regulat pel Capítol IV del Títol Preliminar de la vigent Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic LRJSP, i per els articles 65, 67 i concordants de la Llei 39/2015, d'1 octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, LPACAP).

En el cas que aquí analitzem, a banda dels anteriors preceptes també és d'aplicació l'article 54 de la "*Ley 7/1985, de 2 de abril, de Bases de Régimen Local*", disposa que, "*Las Entidades locales responderán directamente de los daños y perjuicios causados a los particulares en sus bienes y derechos como consecuencia del funcionamiento de los servicios públicos o de la actuación de sus autoridades, funcionarios o agentes en los términos establecidos en la legislación general sobre responsabilidad administrativa*".

QUART.- Cal assenyalar que la manca d'atenció en el manteniment de les condicions mínimes de seguretat en els carrers s'ha considerat per la jurisprudència com constitutiva de responsabilitat patrimonial de l'administració municipal, donada la competència que els hi atribueixen els articles 25.2.d) i 26.1.a) de la "*Ley 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de las Bases de Régimen Local*" pel que fa a la conservació i manteniment de les vies públiques urbanes. Així les SSTs de 10 i 22 de novembre de 1994 que es refereixen a la pavimentació de les vies públiques. La competència local de garantir la seguretat en la via pública, l'ordenació del tràfic de vehicles i persones en les vies urbanes i l'adequada pavimentació i conservació de les vies públiques locals per la circulació segura de vehicles i vianants es regula en els articles 25.2.a), b) i d) i 26.1.a) de l'esmentada "*Ley 7/1985*" en relació amb els articles 66.3.a), b) i d) i 67.a) del Decret Legislatiu 2/2003, de 28 d'abril, del Text refós de la Llei Municipal i de Règim Local de Catalunya.

D'acord amb aquestes normes i amb reiterada i constant doctrina jurisprudencial d'aquest ordre jurisdiccional contenciós administratiu (des de la positivització en el nostre ordenament jurídic administratiu del sistema de responsabilitat administrativa extracontractual amb els articles 121 i següents de la *Ley de Expropiación Forzosa de 1954* i dels articles 40 i concordants de la posterior *Ley de Régimen Jurídico de las Administración del Estado de 1957*), els requisits que necessària i simultàniament han de concórrer per donar lloc al dret a ser indemnitzat a conseqüència de la responsabilitat patrimonial de l'Administració Pública són els següents:

1. L'existència i realitat d'un dany. Aquest dany per transformar-se d'un simple dany o perjudici en una autèntica lesió indemnitzable requereix, a la vegada, de:

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Afegeix web per verificar: <https://jca.judicia.gemcat.cat/API/consultaCSV.html>
Codi Segur de Verificació: KK4UWFKRMCCESENKVKQFRTL35KNFQZ
Signat per Guillem Guixéer, Ramona
Data i hora 17/10/2019 12:30

- la concurrència simultània de tres circumstàncies fàctiques:
 - a) certesa o efectivitat;
 - b) individualització amb relació a una persona o grup de persones; i
 - c) possibilitat de ser avaluable econòmicament;
- l'antijuridicitat del dany, és a dir, que el particular no tingui el deure jurídic de suporta'l.

La jurisprudència entén per dany el que és cert, ja produït, no simplement possible, real, efectiu i avaluable econòmicament. Alhora el dany ha de ser individualitzable en relació a una persona o grup de persones, i antijurídic, de tal manera que si la persona té el deure jurídic de suportar la lesió, decau l'obligació d'indemnitzar.

2. La lesió antijurídica ha de ser imputable al funcionament normal o anormal dels serveis públics, en l'accepció més ampla d'aquest concepte que comprèn tant l'eventual responsabilitat per fets com per actes, lícits o il·lícits, així com per acció o per omissió o inactivitat administrativa.

Per la jurisprudència, el dany s'ha d'haver causat en virtut d'un acte emmarcat en la gestió pública, i és indiferent que la gestió del servei, això és, que el funcionament del servei públic, sigui normal o anormal, en tant que solament decau l'obligació d'indemnitzar en els supòsits de força major.

3. La relació de causalitat entre la lesió en sentit tècnic i el títol d'imputació, és a dir, el nexce causal entre el funcionament del servei públic i el dany o lesió produïts de tal manera que la lesió sigui conseqüència del funcionament del servei i no existeixin causes d'exoneració de la responsabilitat administrativa com la culpa de la pròpia víctima, la conducta de terceres persones o la força major.

Ha de concórrer un nexce causal entre l'activitat administrativa i el dany causat, assenyalant la STS de 6 d'octubre de 1998 que *"Aun cuando la jurisprudencia ha venido refiriéndose con carácter general a un carácter directo, inmediato y exclusivo para particularizar el nexce causal entre la actividad administrativa y el daño o lesión que debe concurrir para que pueda apreciarse responsabilidad patrimonial de las Administraciones Públicas, no queda excluido que la expresada relación causal -especialmente en los supuestos de responsabilidad por funcionamiento anormal de los servicios públicos- pueda aparecer bajo formas mediatas, indirectas y concurrentes, circunstancia que puede dar lugar o no a una moderación de la responsabilidad."*

Resulta d'això que encara que la jurisprudència del Tribunal Suprem té una concepció de la responsabilitat patrimonial com purament objectiva o de resultat, i que l'única qüestió rellevant i exigible és que sigui conseqüència del funcionament de l'administració, cal que concorri una relació de causa a efecte entre l'actuació administrativa i el dany invocat; doncs com assenjala la sentència del Tribunal Suprem de 13 de novembre de 1997 *"aun cuando la responsabilidad de la Administración ha sido calificada por la jurisprudencia de esta Sala como un supuesto de responsabilidad objetiva, no lo es menos que ello no convierte a la Administración en un responsable de todos los"*

resultados lesivos que puedan producirse por el simple uso de instalaciones públicas, sino que, como antes señalamos, es necesario que esos daños sean consecuencia directa e inmediata del funcionamiento normal o anormal de aquélla.”

Així mateix, la sentència del Tribunal Suprem de 14 d'octubre de 2003 assenyalava: “la prestación por la Administración de un determinado servicio público y la titularidad por parte de aquella de la infraestructura material para su prestación no implica que el vigente sistema de responsabilidad patrimonial objetiva de las Administraciones Públicas, convierta a éstas, en aseguradoras universales de todos los riesgos, con el fin de prevenir cualquier eventualidad desfavorable o dañosa para los administrados que pueda producirse con independencia del actuar administrativo, porque de lo contrario, como pretende el recurrente, se transformaría aquél en un sistema providencialista no contemplado en nuestro ordenamiento Jurídico.”

4.- En darrer terme, cal que la reclamació s'interposi dins del termini legalment establert (STS de 3 d'octubre de 2000).

CINQUÈ.- Pel que fa la càrrega de la prova correspon inicialment a qui reclama, d'acord amb la regla establerta tradicionalment a l'article 1214 del Codi Civil, i ara a l'article 217.2 de la Llei d'Enjudiciament Civil, de forma que quan es planteja el compliment d'una obligació per part d'altri –en aquest cas l'obligació de respondre dels danys causats- “el litigante que reclame dicho cumplimiento debe acreditar los hechos constitutivos de su pretensión y los necesarios para el nacimiento de la acción ejercitada y la parte oponente ha de establecer los elementos obstativos de la misma” (STS 3ª sec. 7ª, 20-04-1999). Aquest principi es tradueix en l'àmbit de la responsabilitat patrimonial en el fet que la càrrega de la prova correspon inicialment a qui planteja la reclamació. En aquest sentit s'expressa el Tribunal Superior de Justícia del País Basc en la sentència d'11 de novembre de 1999: “es a la parte demandante a quien corresponde, en principio, la carga de la prueba sobre las cuestiones de hecho determinantes de la existencia, de la antijuridicidad, del alcance y de la valoración económica de la lesión, así como del substrato fáctico de la relación de causalidad que permita la imputación de la responsabilidad a la Administración.”

En canvi, que la càrrega de provar que la inicial imputació del dany al servei públic excedeix els estàndards exigibles correspon a l'Administració en expressió del principi de facilitat probatòria (TC 2ª, S 17-01-1994, núm. 7/1994) i del principi general “semper necesitas probandi incumbit illi qui agit”, deduïble del article 217.2 de la Llei d'Enjudiciament Civil. Dit en termes de la sentència del Tribunal Superior de Justícia del País Basc de 8 de juny de 2000, (EDJ 2000/30951), “es a la parte demandante a quien corresponde, en principio, la carga de la prueba sobre las cuestiones de hecho determinantes de la existencia, de la antijuridicidad, del alcance y de la valoración económica de la lesión, así como del substrato fáctico de la relación de causalidad que permita la imputación de la responsabilidad a la Administración. En tanto que, en el caso de ser controvertido, le corresponde a la Administración la acreditación de las circunstancias de hecho que definan el estándar de rendimiento ofrecido por el servicio público para evitar las situaciones de riesgo de lesión patrimonial; y, también, le corresponde la carga de probar la concurrencia de acontecimientos que producen la ruptura del nexo causal, no siendo exigible de la parte reclamante ni demostrar que la

Codi Segur de Verificació: Kk4Uv7KfMBCEsz9UvKOfRtL3SKNFQZ

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar: <https://sedej.ljusticia.gencat.cat/IA/PriconsultaCSV.html>

Data i hora 17/10/2019 12:20

Signat per Guillem Guixé, Ramona :

Administración que causó el daño procedió con negligencia, ni probar que quien padeció el perjuicio actuó con prudencia (sentencias de la Sala Tercera (6ª) del Tribunal Supremo de 9 de marzo y 28 de octubre de 1998)."

SISE.- Tenint en compte el contingut dels fonaments jurídics anteriors haurem d'examinar, en aquest cas, les qüestions següents:

- Si a conseqüència de l'activitat administrativa o de la prestació d'un servei públic, tant si aquests es gestionen de forma directa com indirecta, podia existir un dany efectiu, individualitzable i susceptible d'avaluació econòmica.
- Si entre l'activitat administrativa i el dany produït existeix nexa de causalitat.
- Si, en el supòsit de concórrer els anteriors requisits, el dany sofert pot ser considerat antijurídic pel fet de no existir una obligació del particular de suporta'l.

De l'examen de la documentació aportada a aquest procés així com de la prova practicada és pot constatar en primer lloc:

a) La certesa de l'accident i de les lesions

De la documentació i prova obrant a l'expedient no es posa en dubte que el recurrent va patir unes lesions com a conseqüència del trencament d'una jardinera de la via pública que va bolcar-se sobre el seu peu en data 26-8-2017 a les 19:00 h., al Passeig Domènech Sert de la localitat de Taradell ocasionant-li les lesions el qual import indemnitzatori reclama.

En efecte, la certesa de la caiguda i les lesions patides com a conseqüència de la mateixa resten acreditades mitjançant els informes mèdics, doncs fou atesa per una unitat del Servei d'Emergències Mèdiques in situ el 26 d'agost de 2016 i posteriorment per la Clínica de Vic, on va ser traslladada, i on la van diagnosticar una fractura de la base de la primera falange del cinquè dit del peu dret. S'aporten a les actuacions amb la demanda com a document número 6, l'Informe del Servei d'Emergències Mèdiques i com a document número 7 l'esmentat informe de la Clínica de Vic, ambdós de la mateixa data que la recurrent es va lesionar. Arrel de l'esmentada lesió, la recurrent va causar baixa laboral des del 28 d'agost fins el 20 d'octubre de 2017, quan li va ser lliurada l'alta mèdica. Acreditatiu d'aquest extrem s'aporten com document número 8, el comunicat mèdic de baixa d'incapacitat temporal de data 28.8.2017; com a documents número 9 a 13 els corresponents comunicats mèdics de confirmació d'incapacitat temporal, i com documents número 11 el comunicat mèdic d'alta d'incapacitat temporal de 20.10.2017, tots ells aportats per la part recurrent a les presents actuacions (folis 29 i ss. de l'exp. adm.).

Aquest extrem –certesa de l'accident en el dia, hora i lloc- també resta corroborat per les testificals, de la Sra. Mari Zurita Gordillo i Sr. Eduard Badia Solà (folis 115 i 117 de l'exp. adm.).

b) La inexistència de nexa causal.

Codi Segur de Verificació: K14UV7KFM6CESZ8NUVKQFRTL35K9FQZ

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar: <https://sica.justicia.gencat.cat/AP/consultaCSV.html>

Signat per Guijarro Guixer, Ramona :

Data i hora 17/10/2019 12:20

Ara bé, si no es qüestiona l'accident patit per la recurrent no obstant no compartim les consideracions jurídiques sobre la responsabilitat patrimonial de l'administració. En absolut, no resulta acreditat en les presents actuacions el nexa relacional causal i la conseqüent atribució de responsabilitat de l'administració demandada. Doncs bé, analitzats els fets en virtut dels quals es sol·licita la indemnització dels danys produïts s'aprecia que no concorren tots i cadascun dels elements necessaris per exigir la responsabilitat a l'Administració. I aquesta conclusió s'arriba a partir de la prova practicada a les presents actuacions documentals i testificals que ens du a concloure que no concorre el nexa causal generador de la responsabilitat reclamada.

Sobre els relats dels fets dels quals no existeix controvèrsia -tal i com s'exposa per la pròpia recurrent i també en al resolució impugnada- al·lega que estava contemplant el dia i hora assenyalats un espectacle al carrer quan unes senyores que també presenciaven i que estaven assegudes en una jardinera, es varen aixecar i varen provocar que al trencar-se una de les potes d'aquesta jardinera que estava segons adueix en "mal estat" caigués sobre el seu peu provocant-li les lesions descrites.

En primer lloc cal significar que la jardinera com element que forma part del mobiliari urbà no està destinada per a que les persones puguin utilitzar-les per seure-hi ni per pujar-hi i de fet no té cap element que faciliti aquestes dues accions. Val a dir que en ocasions s'utilitzen de forma incorrecte per les persones -vianants de la via pública- sense que ningú pugui evitar aquest comportament. En aquest sentit resulta evident que no es pot col·locar en cadascuna de les jardineres un cartell advertint que es faci un ús correcte de les mateixes perquè per les seves pròpies característiques ja se'n dedueix que són elements del mobiliari urbà no habilitats per seure-hi o pujar-hi.

En el present cas, com afirma la pròpia recurrent i els testimonis en l'esmentada jardinera hi estaven assegudes diverses persones i que el seu fill també estava enfilat a la mateixa (foli 117 de l'exp. adm.). Es per això que en les dues bandes de la jardinera hi havia gent asseguda o enfilada raó per la qual resulta evident el seu mal ús de la jardinera com element del mobiliari urbà que no té la funció de banc ni seient.

D'altra banda, al·lega la recurrent que la jardinera va bolcar quan es va trencar el peu (una de les boles metàl·liques -en concret n'hi havia tres- que feia de peu i que la subjectava) de la mateixa degut al seu mal estat. Ara bé com posen de manifest els propis testimonis i la pròpia recurrent i així apareix corroborat per l'Informe de l'arquitecte municipal de data 27-12-2017, (foli 109 exp. adm.) conclou:

- 1.- *Que la jardinera de referència ha estat reparada a la part dels peus de suport*
- 2.- *Que aquest model de jardinera es col·loquen sobre el paviment sense fixació.*
- 3.- **Que la causa de la bolcada de la jardinera, únicament s'explica per que s'assentessin o hi pugessin persones, i degut a la forma de la mateixa, separacions dels peus a l'extrem exterior, en resulta que no està dissenyada per suportar persones assentades o dretes o sobre, i que en això en tot cas és un ús indegut de la mateixa**

Doncs bé tal i com se n'extreu del referit informe i de la mecànica de l'accident s'infereix -contràriament al que afirma la recurrent que atribueix el mal estat del peu (bola que la subjectava)- i que provoca que la jardinera es tombi no és precisament el mal estat del peu

Codi Segur de Verificació: Kk4Uv7KRfM9CEs25NAYQFFRTL3SKNFQZ

Doc. electrònic generat amb signatura-e. Adreça web per verificar: <https://ejea.judicialis.gencat.cat/A/P/consultacSV.html>

Date i hora 17/10/2019 12:20

Signat per Guàrdia Guixers, Ramona

de la mateixa, sinó el moviment pendular de la jardinera ocasionat pel pes de les persones quan s'aixequen d'un costat i a l'altre hi continua havent gent asseguda o enfilada.

Per tant, cal concloure que el mal ús de la jardinera va provocar els danys a la recurrent i els danys a la mateixa jardinera a la qual li va caure un peu (bola) de suport -raó per la qual va haver de ser reparada amb posterioritat.

Cal concloure que el fet que va ocasionar la desestabilització de la jardinera ocasionant-li els danys i les lesions es per la pròpia acció de la recurrent i les persones que varen fer un ús indegut de la mateixa i tal com s'aprecia a les fotografies sent perfectament visible que la jardinera com a mobiliari urbà no es apte per seure-hi persones ni molt menys suportar el pes de persones, raó per la qual prestant la deguda atenció no hagués patit les lesions i els danys al·legats sent per tan culpa exclusiva de la víctima.

Per últim, no es tenen constància d'altres accidents ocasionats per l'estat de l'esmentada jardinera.

En aquest ordre d'idees, i com ve dient aquest jutjat amb ocasió d'altres recursos en el que s'examinen accidents a la via pública, i que tot seguit reproduïm:

"(...) En este punto no puede tomarse en consideración la tesis de la parte actora al señalar el deficiente estado de conservación y mantenimiento del referido tramo de la acera en el que se produce la caída. Y todo ello se deduce tras la prueba practicada y del examen de la documentación obrante en el expediente administrativo se advierte que se trata de un tramo en el que prestando la atención socialmente exigible al deambular debería haber sido superado o evitado sin ninguna dificultad, tratándose por ello de una desafortunada caída por la falta de percepción del elemento en cuestión. La actora tropezó en la acera, pero por culpa de ella misma y falta de cuidado pues lo que ella califica como mal estado de la acera, no tiene que ocasionar caídas, pues las calzadas y vías públicas están cuajadas de desniveles frente a los cuales los ciudadanos deben actuar con la debida atención.

En consecuencia, no aparece acreditado que los daños realmente sufridos por la caída fueran debidas a una acción u omisión por parte del Ayuntamiento demandado sino que, eventualmente, fue debida a una falta de cuidado o atención de la actora, extremo del que en modo alguno puede responsabilizarse al Ayuntamiento.

Como ha sido declarado por diversas sentencias de Tribunales Superiores de Justicia, entre otros el de la Rioja en sentencia de 16-10-2003, que han resuelto sobre la frecuente contingencia de tales accidentes, la relación de causalidad entre la actuación administrativa y el daño causado por el accidente pasa por contrastar si los hechos fueron consecuencia de la inobservancia por la administración del estándar de eficacia que es exigible a los servicios municipales de conservación o, por el contrario de la falta de diligencia y de atención que es exigible para deambular por la vía pública a los peatones o el grado de cumplimiento del deber del peatón de extremar el cuidado en la deambulación cuando el mal estado del vial fuera visible (STJ de Cataluña de 8-2-2006). En este mismo orden de ideas, teniendo en cuenta que la pertinencia de la responsabilidad surge cuando el obstáculo de la calle obliga a superar lo que es el

Codi Segur de Verificació: KK419A7KRM9CE525NVAKQFRTL35KNFQZ

Signat per Guibert Guixer, Ramona

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar: <https://e-ca.justicia.gencat.cat/1A7/consultarCSV.html>

Data i hora: 17/10/2019 12:20

normal límite de atención exigible en el deambular y que no puede exigirse una total uniformidad en la vía pública, pero sí que el estado de la vía sea suficientemente uniforme como para resultar fácilmente superable con un nivel de atención exigible socialmente, y que cuando se requiera un nivel de atención superior surge la relación de causalidad al no romperse la citada relación por hecho de tercero o de la propia víctima (STJ de Cataluña de 7-7-2008). De tal modo que no procederá declarar la existencia de responsabilidad cuando la actora conocía las obras que se estaban realizando así como su estado manifiesto, por lo que debía adaptar su deambulación a tales circunstancias (STJ de Cataluña de 5-3-2008).

Por último, es en este contexto, que no puede obviarse la necesaria consideración relativa a que el sistema de responsabilidad patrimonial objetiva de la Administración no contempla la existencia de una Administración providencialista que tenga que prevenir cualquier eventualidad como una aseguradora universal de riesgos; "(...) el nexo causal entre la actuación de la Administración y el evento dañoso, debe analizarse desde la óptica de la teoría de la causalidad adecuada, según la cual es preciso identificar un acto o hecho sin el cual no es concebible que otro hecho o consecuencia se produzca, sin que baste por sí sola la concurrencia de la condición, pues es necesario que resulta idónea para producir el daño, atendidas todas las circunstancias del caso. Así únicamente en el caso de que exista una adecuación objetiva entre acto y evento, lo que se ha llamado verosimilitud del nexo, puede derivarse responsabilidad para la Administración, lo que excluye los actos indiferentes, los inadecuados y la fuerza mayor. El nexo causal entre la actuación de la Administración y el daño causado deberá ser exclusivo, sin interferencias de elementos extraños, lo que no es incompatible con la imputación de responsabilidad de la Administración por inactividad que se cifra en insuficiente eficacia en relación con los estándares normales y exigibles de rendimiento (...)" (Audiencia Nacional, Sala de lo Contencioso-administrativo, Sección 6ª, Sentencia de 8 de Mayo de 2002).

Se rechaza la existencia de relación de causalidad, y ante la falta de constatación, en definitiva, de la exigida relación de causalidad entre el funcionamiento de los servicios municipales y la concreta caída de la reclamante, como presupuesto necesario para estimar un supuesto de responsabilidad patrimonial, exige necesariamente el rechazo de la pretensión por ella deducida".

En definitiva al no haver quedat acreditat que la causa determinant del dany sigui imputable al funcionament de l'administració s'ha de desestimar el recurs.

SETÈ.- Segons la vigent redacció de l'art. 139 de la vigent la vigente redacción del artículo 139 Llei 29/1998, "En los supuestos de estimación o desestimación parcial de las pretensiones, cada parte abonará las costas causadas a su instancia y las comunes por mitad, salvo que el órgano jurisdiccional, razonándolo debidamente, las imponga a una de ellas por haber sostenido su acción o interpuesto el recurso con mala fe o temeridad". En el present supòsit procedeix indicar que no s'aprecia mala fe o temeritat en les parts que determini una especial imposició de les costes processals.

Atesos els fonaments esmentats,

Codi Segur de Verificació: KK4JUV7KFKM9CE825N1V4QFRTL35KMFQZ

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar: https://eicaj.judicial.gencat.cat/IA/ProconsultarCSV.html

Data i hora 17/10/2018 12:20

Signat per: Guàrdia Guixer, Ramona

DECISIO

Desestimar el recurs presentat per la part actora contra l'acte administratiu impugnat que es confirma per no ser contrari a dret. Sense l'expressa imposició de costes.

Contra aquesta sentència no es pot interposar cap recurs ordinari, de conformitat amb allò que preveu l'article 81 de la Llei jurisdiccional.

Així ho pronuncio, ho mano i ho signo.

La magistrada jutgessa

PUBLICACIÓ. Faig constar que avui la magistrada jutgessa ha llegit i publicat aquesta sentència en audiència pública. En dono fe

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Aplega web per verificar: https://e-portal.justicia.gencat.cat/DAP/consultarACS.html	Codi Segur de Verificació: KK41JN7K9A9CE5Z5NUNVQFFTL5SNFQZ
Data i hora 17/10/2019 12:20	Signat per Guillem Guixer, Ramona

